

изморени, изгладнѣли и недоволни. Селимински напълно съзнавалъ своята отговорностъ за станалото. Той отишелъ въ Букурещъ, гдето била подхвърлена идеята: българитѣ да поискатъ да се завърнатъ въ Добружда съ условие да бжде издигнатъ този край въ „Българско княжество“, толкова повече, че Силистра била задържана отъ рускитѣ войски, докле турцитѣ изплатятъ военнитѣ разноски. За кметъ на града билъ назначенъ капитанъ Мамарчевъ. Избрани били хора да идатъ въ Цариградъ и да работятъ за това съ помощта на Стефана Богориди. Разбира се, всичко това останало само блѣнъ.

Лишенъ отъ срѣдства за съществуване, Селимински приелъ английско поданство и се условилъ за учителъ въ Букурещъ, сетне се премѣстилъ въ Руше де Веде и въ Плоещъ, дето преподавалъ грѣцки езикъ на синоветѣ на грѣцки и български търговци, които си служили въ работата съ писмения грѣцки езикъ¹⁾. Заедно съ учителството той постоянно се грижилъ и занимавалъ съ изселницитѣ сливенци, за които при щедрата помощ на Антоний Иоану Камбуроглу основалъ въ Беряска до Плоещъ градъ *Новъ Сливенъ*.

1830—1840. Колонията Новъ Сливенъ. — Презъ онѣзи времена въ Влашко, както и въ Турция, бѣ въ сила спахийската или чокойската наредба. Земята принадлежеше на чокоитѣ, като собственици, а селянитѣ

¹⁾ Въ единъ образецъ за владало на нива въ Беряска между другото се срѣщатъ и следнитѣ редове:

„Ние, нѣкога жители на Сливенъ въ Тракия, а сега на Беряска и Плоещъ, желайки да преподадемъ на синоветѣ си грѣцки езикъ, като имащи отъ него нужда, искаме отъ почитаемото училищно настоятелство разрешение да имаме на собствени разноски едно училище и съ учителъ грѣкъ... Ние поканихме за учителъ въ това училище нашиятъ съотечественникъ г. И. Селимински, който бѣше такъвъ и въ грѣцкото училище въ нашето старо отечество, като познатъ и можещъ да изпълнява длъжността си на матерния ни езикъ.

Беряска, 6/VII 1835 г. Подписали: Симеонъ х. Византиосъ, Теодоросъ Георгиу, х. Никола Драгойчовичъ, Лазаросъ Газибарисъ